

Proletaris i pobles oprimits del món, unim-nos!

CRIDA COMUNISTA

Nº 4. juny-juliol 2017 <https://cridacomunista.org/> cridacomunista@gmail.com

INTERNACIONALISME PROLETARI, PATRIOTISME I ALLIBERAMENT NACIONAL

CONTINGUTS:

- PRESENTACIÓ[3]
- INTERNACIONALISME I PATRIOTISME [7]
- ¿TOTS ELS MOVIMENTS DE REIVINDICACIÓ NACIONAL SÓN IGUALS?[10]
- LA PÀTRIA DELS DESPOSSEÏDORS O LA DELS DESPOSSEÏTS? [13]
- LA QÜESTIÓ DE LA PÀTRIA I ELS ESCLAUS ALS EUA[15]
- L'INTERNACIONALISME PROLETARI [19]
- EL PRINCIPI D'INDEPENDÈNCIA DELS PARTITS PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS.[21]
- LA TRABUCAIRE. El moviment juvenil als entorns rurals. [29]

"Que els proletaris no tenen pàtria es diu, realment, en el Manifest Comunista(...)però d'això no es desprèn encara (...) que al proletariat li resulta indiferent la pàtria on viu: en la Alemanya monàrquica, a la França republicana o a la Turquia despòtica. La pàtria, és a dir, el medi polític, cultural o social donat, representa el factor més poderós en la lluita de classes del proletariat (...) . El proletariat no pot mirar amb indiferència i desinterès les condicions polítiques, socials i culturals de la seva lluita; per tant, no pot ser indiferent, tampoc, als destins de la seva pàtria". **Lenin**ⁱ.

PRESENTACIÓ

"Proletaris de tots els països, uniu-vos!" és la consigna final del Manifest Comunista. Ens parla del caràcter internacional de la lluita del proletariat, recorda la comunitat d'interessos de la classe obrera de tots els països en la lluita contra el capital i la burgesia internacional i assenyala necessària unió dels obrers del món en la seva lluita per acabar amb el sistema capitalista i instaurar el socialisme en tots i cadascun dels països. Aquesta consigna i, sobre tot, la frase del Manifest que afirma que "els obrers no tenen pàtria", han estat emprades com a punyals per intentar allunyar els comunistes de

la lluita per la defensa dels drets nacionals i per criminalitzar qualsevol aliança entre obrers i sectors burgesos que en un moment o altre es poden posar al costat de la lluita contra tal o tal forma o expressió d'opressió nacional. S'ha volgut, fins i tot avergonyir als comunistes quan ens reivindicuem patriotes.

En aquest número de Crida Comunista volem col·locar aquestes paraules en el lloc que els pertanyi assenyalar que el socialxovinisme i el socialimperialisme no tenen a veure amb els sentiments patriòtics que alberguem els comunistes. Són just el contrari!

La història està plena d'exemple on la burgesia reaccionària ha traït la pàtria mentre els obrers la defensaven. L'oligarquia espanyola, per exemple, va donar suport a l'alçament feixista contra la República democràtica i va posar-se al servei dels nazi-feixistes. Un cop el nazi-feixisme va ser derrotat, l'oligarquia espanyola va lliurar una part de la península a l'imperialisme ianqui. La burgesia

regionalista catalana, agrupada en el seu moment en la Lliga, també va traïr al poble català, en contribuir a enderrocar les institucions nacionals i posant-se a les ordres de l'oligarquia espanyola de la que, de fet, ha passat a formar part.

Enfront de la vergonyosa traïció de la burgesia reaccionària i els seus partits, trobem el patriotisme dels treballadors de la ciutat i del camp. Estimar a la pàtria i treballar pel seu bé i prosperitat no vol dir ser enemic d'altres pobles.

El quatre primers articles d'aquesta revista reflexionen, des de diferents angles, sobre aquestes qüestions. Per arrodonir l'argumentació hem incorporat un escrit poc conegut, però imprescindible, de Joan Comorera, sobre l'internacionalisme proletari.

Joan Comorera fou, segurament, el marxista català més rellevant. Però no fou un déu al que s'ha de rendir tribut. Com tots els humans, va cometre errors. Sobre els seus encerts i errors debatrem en propers números

de Crida Comunista. Ara bé, la vida de Joan Comorera està plena d'experiències i aportacions de les que cal treure lliçons. Una d'elles fou la seva batalla per defensar la independència del PSUC del que era secretari general, davant de les maniobres i incursions del PCE i ho va pagar molt car.

Potser algú es sorprendrà que a hores d'ara encara reivindiquem un Joan Comorera que, com es veurà, en el seu esplèndid escrit proposa "la constitució de la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques, iguals en drets". Per solucionar aquest dilema és interessant veure com la Federació Hispànica de la qual parlava Comorera i que de fet, moltes vegades la substituïa per la reivindicació d'una confederació, no tenia res a veure amb el federalisme que la socialdemocràcia espanyolista suggereix.

En un escrit de la mateixa època, Comorera deixava clar que un Estat federal havia de ser-ho en tots els aspectes. També en l'estructura de l'exèrcit.

"Construir un règim federal o confederal i mantenir el mateix exercit centralitzat de casta, és tant com condemnar-lo a una mort ràpida i segura. (...).

L'exèrcit estatal espanyol de nou tipus ha d'ésser, doncs, la suma dels exèrcits nacionals dirigits tècnicament per un Estat Major Centra i políticament per cada govern nacional. Aquesta concepció no es nova, ni és negativa, ni és nacionalista. És la concepció que imposa l'experiència històrica.(...).

Per què hauria d'ésser nacionalista la petició d'un exercit català o basc o gallec o castellà, si Catalunya, Euskadi, Galícia i Castella tenen el dret inalienable imprescriptible, a la separació, a constituir-se en Estats independents? Qui acceptà el més acceptà el menys!

I per acabar deia: Això o la separació!

Aquesta era una proposta coherent. Per contra, un "federalisme" tutelat per un

exercit espanyol i subordinat a l'OTAN, és un federalisme vergonyant i sotmès a l'amenaça d'intervenció militar. Aquesta proposta federal de Comorera és impossible? Llavors, com ell ja anticipava, només hi ha un camí: la independència!

El setè dels nostres articles tracta de la independència de tots i cadascun dels partits proletaris en cada país. L'article pot ajudar a entendre alguns esdeveniments recents i a impulsar la reconstrucció de la força comunista catalana

Aquest número de Crida Comunista no es pronuncia sobre la proposta de Samir Amin de crear una V Internacional. Per ara, només en una consigna sense concreció real. Com suggereix el propi Samir Amin, una V Internacional hauria de recuperar elements de la 1ª, sense ser-ne una còpia i superar errors comesos per les posteriors. En tot cas, el més important, ara mateix,

és crear forces revolucionàries i organitzacions de masses en tots i cadascun dels països.

Incorporem finalment, un article que recull una bona experiència d'organització juvenil a les zones rurals, escrit per alguns dels seus protagonistes. Els processos de desposseïció afecten de ple a les persones del camp, especialment les més joves. El capitalisme deixa als homes i dones de les zones rurals sense altra sortida que treballar de manera subordinada sota els interessos dels grans monopolis industrials i comercials o desplaçar-se a la ciutat per incorporar-se a les files del ja nombrós proletariat industrial i dels serveis. Vivències com les que analitza aquest article són essencials per construir un gran bloc popular de tots els homes i dones del camp i de la ciutat, per tal d'organitzar una lluita efectiva per l'alliberament de classe i nacional.

INTERNACIONALISME I PATRIOTISME

Els comunistes no contraposem patriotisme a internacionalisme. El proletariat és internacional, però ha de tenir en compte les diferències en el medi, les peculiaritats històriques, econòmiques, culturals i lingüístiques i l'imaginari de la gent. El treballador no pot i no ha de ser indiferent al país on viu, als seus costums i als problemes immediats i característics. Ha d'estar-ne al corrent i parti-

cipar en la lluita per eradicar tots els mals socials. Només així es guanyarà les simpaties de la majoria de la població i teixirà una xarxa d'aliats que l'acompanyin en el seu camí vers a l'emancipació. El Comunista, al seu torn, és internacionalista, però la seva lluita principal té lloc allà on es troba, fins i tot quan participa en batalles lluny d'on va néixer, com passava amb les brigades internacionals durant la guerra anti-feixista de finals dels anys trenta.

Lenin va dir que la lluita del proletariat és la lluita per l'emancipació nacional. Sí la lluita contra l'imperialisme, fase superior del capitalisme, és una lluita proletària, aleshores, la ferotge lluita contra el jou de la burgesia internacional, és a dir, contra l'imperialisme, és en sí mateixa una lluita per la independència i la sobirania dels pobles. Aquesta lluita no deixa de ser un combat patriòtic. És la lluita contra la dominació de la pàtria per el capital mundial!

Què seria de Cuba, si el poble cubà no estimés al seu

país i no s'enfrontés amb totes les seves forces a l'acció de l'imperialisme contra llur sobirania nacional? Que hagués passat amb els pobles de Vietnam, Laos i Cambotja, si no haguessin lluitat contra els imperialismes occidentals? Quin hagués estat el destí de la Xina, si els comunistes no haguessin aixecat la bandera de la defensa de la pàtria durant la invasió japonesa? On estaríem ara si el poble soviètic no hagués lluitat aferrissadament contra el nazisme en l'anomenada "guerra pàtria"?

Cal no confondre el sentiment patriòtic, d'aquells que estimen al seu poble i lluiten per l'alliberament, amb el sentiment nacionalista i xenòfob, típic dels feixistes que pensen que hi ha unes persones que són superiors a les altres i que això els dona dret a humiliar-les i dominar-les.

La lluita pel socialisme és patriòtica, però no nacionalista xenòfoba, perquè seria inacceptable que un comunista aixequés una barrera entre el proletariat internacional i el del seu país. Si ho

fes, no podria ser considerat comunista.

El patriotisme revolucionari, és internacionalista, perquè considera la lluita per la revolució i l'emancipació en el propi país, com l'aportació particular a la

revolució proletària mundial. Per aquesta raó, els comunistes catalans, som internacionalistes, estem contra de tota forma d'opressió i ho fem lluitant per l'alliberament de classe i nacional.

¿TOTS ELS MOVIMENTS DE REIVINDICACIÓ NACIONAL SÓN IGUALS?

Hi ha una tendència molt estesa a parlar del nacionalisme i dels moviments de reivindicació nacional de forma genèrica i a posar-los tots en el mateix sac. Ara mateix podem veure com hi ha qui assimila el moviment de massa que lluita pels drets nacionals a Catalunya, amb moviments retrogrades com el que la lliga Nord ha muntat a Itàlia, o amb els processos d'independència impulsats per l'imperialisme a l'antiga Iugoslàvia. D'altra banda, la pràctica de la burgesia nacionalista catalana, també

incentiva aquesta visió, ja que no fa distinció entre els processos d'independència promoguts per l'imperialisme i la lluita d'alliberament nacional del nostre poble.

Karl Marx i Frederic Engels, van tenir sempre clar allò de l'anàlisi concreta de la situació concreta, que Lenin, uns anys després, també va reivindicar. Per a Marx, el nacionalisme hongarès i polonès el 1848 van ser positius, perquè es van mobilitzar al costat de la revolució. D'altra banda, el nacionalisme txec i croat no ho van ser, perquè objectivament es van col·locar al costat de la contrarevolució.

Per altra banda, Marx va denunciar el nacionalisme de "gran nació" front a les nacions subjugades. Un exemple fou el fort suport que va donar al nacionalisme irlandès. Quelcom semblant podem trobar amb el seu punt de vista favorable a la lluita per la independència de Polònia, front el domini alemany.

Marx i Engels van recolzar moltes de les lluites d'alliberament nacional de la seva època perquè consideraven el capitalisme com un avanç històric sobre el feudalisme. Però no ignoraven la misèria i la devastació que el capitalisme comporta i ja intuïen els problemes que això engendraria i que han donat lloc al fenomen anomenat desenvolupament desigual.

A principis del segle XX, Lenin i Rosa Luxemburg van mantenir punts de vista diferents sobre el nacionalisme i el seu paper.

Luxemburg va afirmar que el dret de les nacions a l'autodeterminació s'havia convertit en un desig irrealitzable i no era més que un clixé metafísic.

Lenin, en canvi, va mantenir que seria una traïció abandonar la lluita per el dret a l'autodeterminació de les nacions i que aquest dret era cabdal en el combat pel socialisme. Entre la Revolució de Febrer i la Revolució d'Octubre, va recolzar les demandes de les nacionalitats sotmeses de

Rússia al govern provisional i aquesta demanda va contribuir al desenllaç final.

La posició de Lenin, fou possible gràcies a la seva anàlisi de les característiques concretes del capitalisme en la fase imperialista. Va veure que en arribar a aquest punt, el capitalisme reforça el control de les nacions més fortes sobre les més febles i va argumentar que les lluites per l'alliberament nacional podrien tenir un paper encara més gran del que havien tingut en el passat. Això era

especialment cert quan els pobles subjugats eren els més febles d'Àfrica, Àsia i Amèrica llatina, però també ho era en les nacions perifèriques del centre capitalista, que tot i no tenir la condició de colònia, no se'ls havia reconegut plenament els seus drets nacionals. Per aquesta raó la internacional comunista va parlar del conflicte colonial i nacional i va considerar que aquest conflicte seria fonamental per la revolució proletària.

LA PÀTRIA DELS DESPOSSEÏDORS O LA DELS DESPOSSEÏTS?

Se solen esgrimir dos arguments per reclamar als comunistes un refús del mot "pàtria" i del patriotisme. El primer és la referència del Manifest Comunista, quan diu que els obrers no tenen pàtria. El segon és el recordatori de la traïdoria dels socialdemòcrates en la 1ª Guerra Mundial, quan van portar als obrers a l'escorxador en nom de "la defensa de la pàtria". Són arguments definitius?

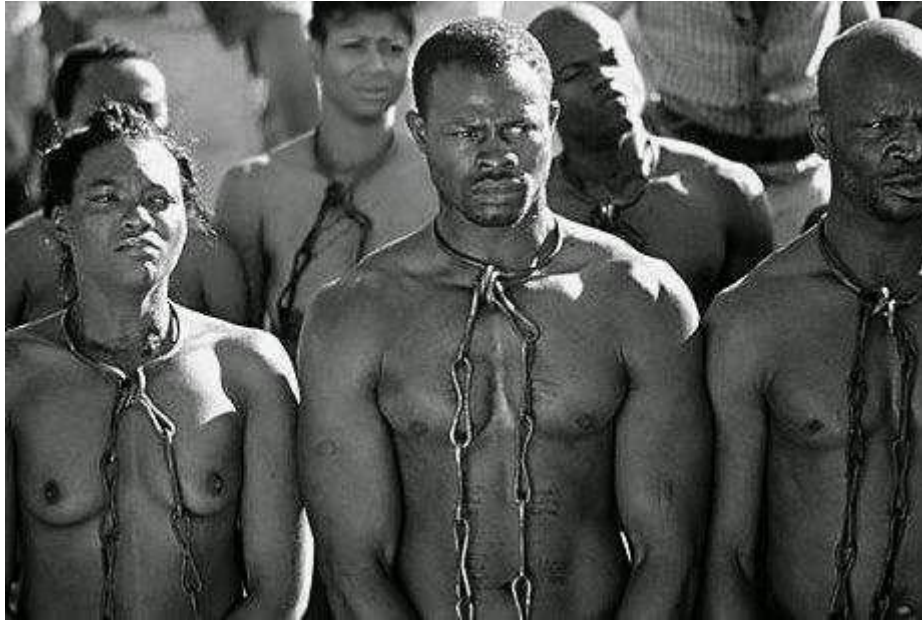
L'afirmació del Manifest de que "els obrers no tenen pàtria", van precedida de

paràgrafs que mostren que el capitalisme, a mida que s'expandeix, deixa els obrers gairebé sense res. El que els passa amb la pàtria no és una excepció. Es la norma! Per aquesta raó, Marx, en *El capital*, defineix als proletaris com els desposseïts i tipifica els capitalistes de desposseïdors. Els obrers estan desposseïts dels mitjans de producció, de les grans decisions sobre com organitzar el treball i de les mercaderies produïdes per el seu treball. D'axó se'n diu "alienació". També ho estan de la pàtria. Tot els és aliè. Tot pertany al capital. Heus ací perquè no se'ls pot prendre el que ara no tenen.

Pel que fa a la traïció de la socialdemocràcia en la segona guerra mundial, cal dir que fou indissociable de les característiques del capitalisme en l'època imperialista. L'imperialisme encobreix els seus objectius particulars (conquesta de mercats, matèries primeres, esferes d'influència militar, etcètera) amb consignes com "la salvaguarda de la

pau", "la defensa de la pàtria i de la democràcia ", etc.. La socialdemocràcia assumeix aquests arguments i els difon entre les classe treballadores, buscant llur submissió i complicitat. Així va fent la viu-viu. Això no vol dir que la classe obrera s'hagi de desentendre de la lluita per la pau, la democràcia o per la pàtria. Ha d'oposar-se a l'ús pervers que en fan l'imperialisme i els seus titelles i recobrar el sentit d'aquestes paraules.

De tot plegat podem treure dues conclusions. La primera és que el fet que els obrers estiguin desposseïts no vol dir que no hagin de lluitar per acabar amb aquest espoli i per desempolainar als desposseïdors. Això també es vàlid pel que fa a la qüestió de la pàtria. La segona és que el desencadenant de les guerres mundials no és el patriotisme. Fou (i és) l'imperialisme! Heus ací dues raons que ens expliquen perquè el comunistes som, a la vegada, patriotes i antiimperialista.

QÜESTIÓ DE LA PÀTRIA I ELS ESCLAUS ALS EUA

Un esclau venut als EUA havia de considerar-se nord-americà? Tenia pàtria?

És evident que la seva pàtria no era la dels esclavistes que li negaven la llibertat i l'explotaven. Però aquest esclau tenia un origen i havia viscut en comunitat abans de ser esclavitzat. Aleshores pertanyia a una tribu on compartia, entre altres coses, una llengua, una manera concreta de garantir-se la subsistència i la reproducció i unes creences religioses.

Aquesta procedència ha tingut i té el seu pes i fins i tot

ha donat peu que alguns revolucionaris parlessin, no fa gaire, de "poder negre" o de "nació negra" en els EUA. Per altra banda, un cop encadenat en els EUA, l'esclau en qüestió, va haver d'organitzar la seva lluita en el marc geogràfic on era explotat, en unes determinades circumstàncies polítiques i socials.

Si ens fixem en la seva comunitats de procedència, segurament que arribarem a la conclusió que aquesta comunitat va patir l'opressió dels esclavistes i de les potències imperialistes i potser encara les pateix ara. Es molt probable que l'alliberament nacional esdevingués, tard o d'hora, un dels aspectes centrals de la llur lluita per l'emancipació.

Els esclavistes nord-americans de l'època, evidentment, tenien un interès molt diferent del dels esclaus i empraven el concepte "pàtria" partint d'aquest interès particular. Per a ells la pàtria tenia a veure amb les terres que posseïen, l'estat que els protegia,

el dret a traficar amb esclaus i explotar-los, les relacions comercials que havien teixit,...i l'idioma que compartien.

Tot i així, aquests esclavistes pretenien que els esclaus acceptessin la seva visió de la pàtria i de vegades ho aconseguiren. Potser el cas més sagnant fou el de la guerra de secessió americana, en la qual gran quantitat d'esclaus negres van acabar sent fervorosos patriotes del Sud. Com ha passat en altres conjuntures històriques, actuaven inconscientment contra els seus propis interessos. Ara bé, ¿havien de posar-se al costat dels nordistes que al cap i a la fi volien "una pàtria" diferent, amb "ciutadans" on explotar els "esclaus lliures" com a assalariats? ¿No era més intel·ligent mantenir-se neutrals?

Marx no va ser indiferent davant aquell conflicte ni va avalar la neutralitat entre els obrers europeus. Així es dirigia a Abraham Lincoln.

"Des del començament de la titànica batalla a Amèrica, els obrers d'Europa

han sentit instintivament que els destins de la seva classe estaven lligats a la bandera estelada. És que la lluita pels territoris que va començar aquesta dura epopeia no havia de decidir si el sòl verge dels infinits espais seria ofert al treball del poblador o deshonrat pel pas del capatàs d'esclaus?".ⁱⁱ

Aquesta frase tira en orris les teories reductives dels qui afirmen que els marxistes hem de mantenir-nos indiferents sempre a les banderes, siguin les que siguin. De fet, Marx considerava que els obrers, per lluitar conseqüentment per la seva pròpia emancipació, han de lluitar alhora contra totes les formes d'opressió. El règim d'esclavitud fou (és) una d'elles, com també ho era i ho és, l'opressió nacional, i els obrers l'havien (i l'han) de combatre.

¿Quan els sudistes van perdre la guerra i els esclaus van ser alliberats, els antics esclaus i la seva família van tenir llavors pàtria? ¿La seva concepció de la pàtria ja era la mateixa que la d'aquells que els explotaven,

ara però sota la condició d'assalariats? Si ens atenim a les teories de Bernstein, la resposta hauria de ser afirmativa:

"La frase segons la qual el proletari no té pàtria es modifica a partir del moment i en la mesura que aquest té, com a ciutadà amb tots els seus drets, el dret de participar en el Govern i en la legislació del seu país i de poder modificar les estructures d'aquest segons els seus desitjos."ⁱⁱⁱ

Aquesta concepció ha fet fortuna entre molta gent d'esquerres. Ara mateix la reivindica Pablo Iglesias, quan se'ns presenta com a "patriota espanyol" o quan fa crides "als empresaris patriotes". Els socialdemòcrates espanyols oficials, per la seva banda, també defensen el punt de vista bernsteinià, ja que consideren que el concepte de pàtria que hem de defensar els obrers és el que certifica la constitució espanyola, que mitifiquen com el "marc legal que els ciutadans espanyols ens hem donat".

Això no és casual. La concepció de pàtria vinculada a la "ciutadania" ha fet forat i té una certa base real. Tornant al cas dels EUA, molts fills d'esclaus, per exemple, s'han enrolat en l'exèrcit, altres han estat o són assessors de l'administració americana i fins i tot un mulat va arribar a ser President.

Però la concepció de la pàtria dels obrers nord-americans no pot ser ni la que imposa la burgesia imperialista dominant en aquell

país, ni la de Bernstein i altres revisionistes, oi?. Ha de ser una concepció que tingui en compte les condicions polítiques, socials i culturals dels EUA i això comporta que allí la lluita contra el capitalisme sigui a la vegada una lluita contra el racisme i contra l'imperialisme que vol esclavitzar tot el món. Aquesta es la manera com els descendents dels esclaus i els obrers dels EUA, han de lluitat ara per redreçar els destins de la seva pàtria.

L'INTERNACIONALISME PROLETARI

Joan Comorera^{iv}

L'internacionalisme proletari pressuposa l'existència de la nació. El cosmopolitisme pressuposa el menyspreu de la nació. L'internacionalisme és la millor arma de la classe obrera. El cosmopolitisme és la millor arma del capitalisme monopolista, més potent i aspirant, en conseqüència, a la dominació mundial. El patriotisme és l'expressió natural de l'internacionalisme proletari. El nacionalisme és l'expressió natural dels monopolistes. Lenin ha dit que un mal patriota no pot ser un bon internacionalista. Els Foster Dullas ianquis afirmen que els poble europeus han d'abandonar el concepte "anacrònic" del nacionalisme, ahora que

Nord-Amèrica accentua el nacionalisme agressiu, exclusivista-xovinista: la doble cara del cosmopolitisme.

La classe obrera defensa amb intransigència la qüestió nacional, oposa un obstacle invencible a las maniobres corruptores dels monopolis ianquis, impossibilita el desafiament de la tercera guerra mundial, objectiu permanent dels monopolis (...). El patriotisme soviètic va esclafar l'exercit hitlerià. Ha permès, en un termini inimaginablement curt, la reconstrucció d'un territori immens ple de runes. I a França, en els anys sinistres de l'ocupació hitleriana "només la classe obrera -ha dit l'escriptor catòlic François Mauriac- va romandre fidel a la nació".

A Catalunya, la classe obrera ha d'aixecar ben alta la bandera del patriotisme català. Molts anys d'errors teòrics dels anarco-sindicalistes i dels socialistes espanyols han creat confusions i determinat accions de conseqüències catastròfiques,

tota vegada que negar l'existència de la nació catalana equival a justificar la criminal persecució de la llengua catalana. Molt pitjor encara: no admetent l'evidència històrica de les nacionalitats hispàniques, s'injecta en el cervell del treballador castellà la idea falsa que Castella és Espanya i Espanya una nació i que, no cal dir-ho, és natural i lògic que Madrid dicti la llei i privi de drets i llibertats Catalunya, Euskadi i Galícia. Per on, sense adonar-se'n, la classe obrera castellana ha esdevingut, de vegades, un instrument del més implacable enemic comú: les castes tradicionals. I, inversament, la negació o el menyspreu de la nació catalana per un obrer català afebleix la seva acció a Catalunya i, en el conjunt hispànic, acompanya l'obrer castellà pel mateix camí fals, dificulta o allunya l'única i veritable solució del problema espanyol: la constitució de la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques, iguals en drets.(...)

EL PRINCIPI D'INDEPENDÈNCIA DELS PARTITS PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS.

Marx i Engels, van ser els primers a emetre la consigna: "Proletaris de tots els països, uniu-vos!"^{vi} i en animar als obrers a desenvolupar l'esperit internacionalista, a recolzar-se, col·laborar, ajudar-se i aprendre els uns dels altres en la lluita contra la burgesia internacional i per l'emancipació de la humanitat. Simultàniament, van advocat per que els obrers dels diferents països i els seus respectius partits polítics decidissin i arreglessin independentment el problema de la

revolució en els seus propis països, i es van oposar a que qualsevol persona o determinat centre internacional dictés ordres.

L'EXEMPLE DE MARX I ENGELS

La 1ª internacional va ser una organització associada dels obrers de diversos països. El seu consell general va fomentar la unitat i els llaços entre els obrers i va ajudar a llurs associacions, però alhora que els va animar a actuar de forma independent en l'elaboració de les seves tàctiques de lluita i en l'elecció i promoció dels seus responsables. Marx i Engels van refutar en diverses ocasions les fal·làcies de la reacció internacional en el sentit que el Consell General de la Internacional emetia instruccions secretes per promoure insurreccions obreres en diversos països i van declarar que el Consell General romandria fidel al principi d'autonomia i sobirania dels pobles i que no tenia el dret ni la intenció d'imposar la seva voluntat. En referir-se al problema de la unió de l'AIT

amb els treballadors de diversos països per aconseguir l'alliberament, Marx va remarcar: "La tria d'una o altra solució és un assumpte de la classe obrera de cada país. La internacional no pretén dictar sobre aquesta qüestió ni tan sols vol donar consells"^{vii}.

A partir de 1870, Marx i Engels es van convertir en líders mundials acceptats pels obrers d'avantguarda en els països d'Europa i Amèrica del Nord. Dirigents dels partits socialistes de diversos països es van dirigir freqüentment a ells per demanar-los consell sobre els problemes relatius a la teoria i les tàctiques del moviment. Marx i Engels van plantejar suggeriments i van realitzar consultes en qualitat de combatents ordinaris. Per invitació de Guesde, dirigent del Partit Obrer de França, van ajudar al maig de 1880 a aquest partit a elaborar el seu programa. Guesde va acceptar la teoria exposada oralment per Marx per al programa, però no va assumir del tot les opinions de Marx respecte als requisits per a la

lluita concreta, i va mantenir algun contingut del text original. Marx no va obligar-lo a fer modificacions segons el seu propi criteri. I fins i tot es va oposar al fet que figurés el seu nom en el programa del partit i va sostenir que tot partit havia d'evitar dependre de qualsevol individu i si no ho feia, incorreria en un error. En resumir les relacions de Marx amb el moviment obrer de diversos països Engels va assenyalar: "Pels seus èxits teòrics i pràctics Marx ha guanyat per a sí una tal posició que les persones més destacades en tots els moviments de la classe obrera tenen una gran confiança en ell. En les conjuntures crítiques, li demanen consell i habitualment troben que el seu consell és òptim per això, no hi ha un cas en què Marx imposi la seva opinió, i encara menys la seva voluntat. I és sobre això on descansa la influència peculiar de Marx, tan extremadament important per al moviment "^{viii}.

Això és vàlid també per Engels. Quan més envellia i

més prestigi tenia en el moviment obrer internacional, més atenció prestava a tractar en peu d'igualtat els dirigents dels partits de diversos països i a observar el principi de deixar a aquests partits arreglar i decidir de manera independent els problemes relatius a la revolució dels seus respectius països. Entre 1880 i 1900, alguns socialistes de Rússia van demanar diverses vegades a Engels que opinés sobre certs problemes controvertits relacionats amb la revolució russa. Però ell sempre deia que coneixia poc la història i la situació real de Rússia i per això no podia donar opinions sobre aquests problemes ni formular judicis. A l'abril de 1882, quan un revolucionari polonès volia que Engels comentés alguns problemes del seu partit, Engels va manifestar en una carta de resposta que ell no tenia cap dret a intervenir en els assumptes interns del partit polonès. En 1893, quan van sorgir divergències en el Partit Socialdemòcrata d'Hongria, va escriure una carta al Comitè Executiu del mateix partit en la qual va

dir que ell no tenia la missió d'interferir en els seus conflictes interns i va afegir que esperava que aquestes divergències fossin solucionades en el pròxim II congrés d'aquest partit.

En pronunciar-se per que els diversos partits decidissin per si mateixos el problema de la revolució de llurs països i en adoptar una actitud d'igualtat i consultes vers aquests partits, no solament van ser modestos, el més important és que com a mestres revolucionaris van mostrar la seva confiança en les masses, el seu suport en elles i el seu respecte a llur iniciativa històrica. Sempre van sostenir que els esdeveniments històrics són generats per les masses i que la classe obrera pot aconseguir la seva emancipació només per sí mateixa i van desmentir l'existència de qual-sevol redemptor que es col·loqués per sobre de les masses. El proletariat de tots els països necessita recolzar-se recíprocament en la lluita per l'emancipació, però la victòria de la revo-

lució d'un país l'ha d'aconseguir, al cap i a la fi, el seu poble mitjançant els seus esforços amb la direcció del partit proletari i no s'ha esperar que ens la regalin els de fora. Els partits proletaris de diversos països han d'aprendre mútuament, assimilar les experiències reeixides d'altres i prevenir els errors que aquests han comès. No obstant això, el programa, la línia i tàctiques d'un partit determinat han de ser, al capdavant, formulades i concretes en la lluita pel partit concret. Si són correctes, s'han d'aplicar mitjançant la lluita dels militants del partit i les masses del país i, si són errònies, també han de ser reconegudes i rectificades per ells mateixos; ningú pot fer-ho i suplantar-los. Al gener de 1894, Engels va puntualitzar en l'article "La futura revolució a Itàlia i el Partit Socialista", escrit a instància dels socialistes italians: els principis tàctics dels partits continguts en el Manifest del Partit Comunista són del tot correctes, "però la seva aplicació a les presents condicions d'Itàlia, és un altre assumpte, això

ha de ser decidit en el lloc on s'ha d'aplicar i ho han de fer aquells que es trobin en el centre dels esdeveniments".

LA INDEPENDÈNCIA I L'INTERNACIONALISME

El que els partits de tots els països decideixin independentment el problema de la revolució en els seus respectius països està determinat pel principi fonamental de la integració dels principis bàsics del marxisme amb la pràctica concreta de la revolució dels diversos països. Per fer-ho, els partits proletaris de tots els països han realitzar investigacions i estudis circumscriptes, conèixer la història i la realitat dels seus respectius països, procedir de la realitat i aplicar els principis bàsics del marxisme per elaborar una línia i tàctiques adequades a la situació dels seus propis països. El Manifest del Partit Comunista va indicar ja fa temps que l'aplicació pràctica dels seus principis dependrà sempre i a tot arreu de les circumstàncies històriques existents. Ja que els

països difereixen en les tradicions històriques, sistemes socials i desenvolupament econòmic, el seu camí i tàctiques per arribar al socialisme no poden ser completament iguals. Marx va dir: "L'obrer ha de prendre finalment les regnes del poder polític, per tal d'establir una nova organització del treball Però mai hem declarat que els camins per assolir aquesta fita serien els mateixos a tot arreu. Sabem que hom ha de prendre en consideració les institucions, costums i tradicions dels diferents països"^{ix}. Engels es va oposar fermament a impulsar un mateix model, una mateixa tàctica, en el moviment obrer internacional. Va dir "No té sentit tenir el moviment en tots els països modelatge uniformement".^x Va amonestar reiteradament als socialistes de diversos països, indicant que, únicament a través de camins específics en cada país i sovint per camins serpentejants, es podria mobilitzar les masses. Només pot ser el partit i les masses, consagrats a la lluita revolucionària dins del propi país, els

qui coneixen veritablement la situació sempre canviant en cada un d'ells. Engels mai es considerava, ni imprescindible, ni erudit. Al novembre de 1884, quan un socialista d'Armènia el va convidar a escriure un pròleg a l'edició en armeni del Manifest de Partit Comunista i dir alguna cosa sobre la revolució en aquest país, va replicar francament que ell no sabia armeni, que no estava al corrent de la situació d'Armènia i que no podia opinar sobre els seus problemes.

Engels emfatitzava en forma particular que no s'ha de prendre el marxisme com un dogma invariable en el procés de combinar la teoria marxista fonamental amb la pràctica revolucionària dels diversos països. Els socialistes de tots els països han d'utilitzar i desenvolupar el marxisme de manera creadora sota les condicions històriques de cada lloc. En moltes ocasions, Engels va criticar severament els socialistes alemanys emigrats i EUA, dient que "la majoria, d'ells no comprenen la teoria i la

tracten de manera doctrinal i dogmàtica como una cosa que ha de ser memoritzada i que aleshores suplirà totes les necessitats sense, ni més ni menys. Per a ells, és un credo i no una guia per a l'acció".^{xi} Engels també va comunicar als socialistes russos que no citessin mecànicament a Marx ni a ell mateix, sinó que reflexionessin sobre els problemes a la llum de les seves pròpies condicions tal com feia Marx. Només en aquest sentit, el terme "marxista" té dret a existir.

INTERNACIONALISME PROLETARI I SOBIRANIA

Un dels requisits bàsics de l'internacionalisme proletari consisteix en que els partits de diversos països decideixin independentment sobre els problemes de la revolució en els seus propis països. Marx i Engels sostenien conseqüentment que els obrers de tots els països han de recolzar-se i coordinar-se mútuament en la seva lluita contra la burgesia internacional i, al mateix temps, es van pronunciar per respectar l'autonomia i

independència dels diversos partits en la unitat internacional. Engels va consignar: "l'emancipació del proletariat pot ser només una acció internacional".^{xii} Simultàniament va indicar: "Un moviment internacional del proletariat és després de tot, només possible entre les nacions independents".^{xiii} A més va assenyalar: "La unitat internacional només pot existir entre nacions, l'existència, autonomia i independència sobre els seus assumptes interns estan inclosos en el concepte d'internacionalisme."^{xiv} Òbviament, qualsevol al·legat que exclou l'autonomia i independència nacionals en l'aplicació de l'internacionalisme equival a traïció a aquest internacionalisme.

Engels creia que, en correspondència amb els principis de l'internacionalisme proletari, tots els partits són independents i iguals en el si del moviment comunista internacional; entre ells no hi ha cap relació de predomini entre dirigents i dirigits. Cap partit té dret a manar als altres; tampoc li és de rebut intervenir en els assumptes interns d'un altre partit. Engels va estirar les orelles a uns quants socialistes francesos per gallejar d'alliberadors del món i atribuir-se el dret de "primogenitura" per conduir el moviment obrer internacional apuntant que aquesta mentalitat xovinista obstruïa el desenvolupament del moviment. En preparar la formació de la II Internacional, Engels va advertir als dirigents de Partit Obrer de França, iniciadors de la Conferència Internacional Socialista de París, dient: "Ara tinguin vostès compte en no incórrer tampoc en l'error de donar-se aires per pretendre dictar als socialistes d'altres nacions".^{xv} Dirigint-se al partit alemany que es trobava llavors a l'avantguarda de moviment

obrer internacional, Engels també va assenyalar que no "té dret a parlar en nom del proletariat europeu i, especialment, no té dret a dir coses falses".^{xvi}

EXPERIÈNCIES HISTÓRIQUES

Els ja llargs anys de vida del moviment comunista internacional, particularment els trenta i tants posteriors a la Segona Guerra Mundial, mostren que, entre els partits proletaris de diversos països i entre els països socialistes, la causa revolucionària de tots els pobles pot progressar victoriosament únicament ajustant-se al principi de independència i consulta en peu d'igualtat sobre la base del mutu suport internacionalista proletari. Quan es fa el contrari, la revolució s'estanca, retrocedeix i fins i tot fracassa.

En l'actualitat, la situació del moviment comunista internacional és molt diferent

de la que existia en els temps de Marx i Engels. Per aquell temps, el moviment es va limitar a Europa i Amèrica del Nord, però ara s'ha estès a tots els racons del món, amb una major envergadura, un contingut més ric i una situació més complicada. Per això, no cal ni és possible establir una organització internacional del proletariat com la I, II i III Internacionals. Sota aquestes circumstàncies, els partits marxistes-leninistes de diversos països troben una major necessitat de partir de la realitat dels seus països i utilitzar i desenvolupar els principis cardinals del marxisme-leninisme i elaborar de manera independent i creadora el seu programa, línia i tàctiques d'acord amb les característiques nacionals. Només obrant així, podrem fer que el moviment comunista internacional es desenvolupi vigorosament.

LA TRABUCAIRE.

El moviment juvenil als entorns rurals

Quan es parla de moviment juvenil es pensa en les ciutats del país, però realment, avui en dia, el moviment juvenil no existeix únicament a les grans ciutats dels Països Catalans. Per comprovar-ho només ens hem de fixar en el mapa de la nostra terra.

La lluita juvenil urbana és igual a la lluita juvenil rural?

En alguns aspectes està clar que sí, el nostre enemic és

el mateix, una societat capitalista que ens està conduint a tota velocitat a un precipici del qual, segurament, no en sortirem en bones condicions. Però també és cert que a l'entorn rural les joves ens trobem amb algunes lluites, en unes condicions propiciades pel sistema capitalista, que ens obliguen, si no volem morir com a poble, a organitzar-nos, i per desgràcia ens afecta de manera directa a les joves, a totes aquelles que vam recórrer els carrers dels nostres pobles i que ara, per culpa del capitalisme, els hem d'abandonar.

A la lluita juvenil a l'entorn rural, a diferència de l'entorn urbà, destaca la defensa de la terra que ens alimenta, no defensant-la únicament davant l'abocament de purins, o de la inclusió de flora forastera que elimina tota aquella flora que els nostres avantpassats van cuidar, sinó que ens trobem davant la manca d'oferta laboral. Les que volem mantenir la pagesia, per exemple, ens trobem amb pares o avis

que ens diuen que estudiem, que no perdem el temps, perquè no és rendible ja que el nivell de sobreproducció i competència deslleial de les grans empreses han provocat l'abandonament del treball camperol. Els preus baixos, el nivell de demanda per sobre de l'oferta, el mateix sistema ens diu que no vol pagesos, que marxem, que les terres que tant hem cuidat per tenir bons aliments ara són per ell, pel sistema depredador conegut com a capitalisme.

Les joves de les zones rurals ens veiem davant d'Ajuntaments conservadors, incapaces de tenir una visió de futur de cara a les joves, on només veuen el benefici immediat. Això comporta que el sistema de transport públic en molts casos sigui inexistent, la inversió en un servei que només genera dèficit no interessa, ni als Ajuntaments ni al Govern del nostre país.

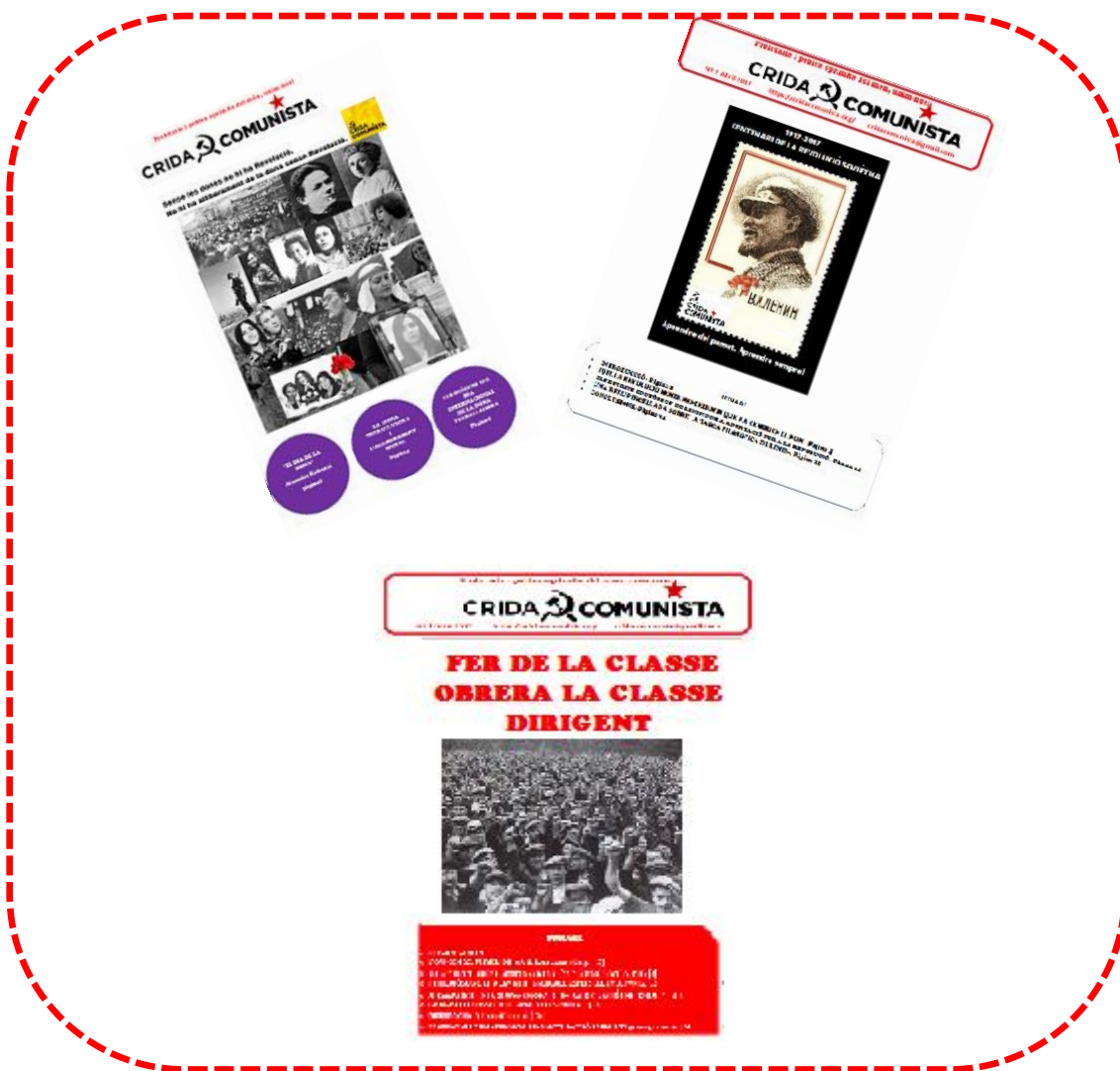
Davant les mancances de feina, la desconexió amb l'entorn, etc. ens veiem obligades a lluitar. L'èxode rural és una realitat, i com

a marxistes l'analitzem com a tal, i les conclusions són clares: o s'elimina el sistema capitalista i entrem en un procés revolucionari que ens porti a una societat comunista o estarem condemnades, més encara del que ja estem.

La defensa de la nostra història com a poble, poder treballar la terra, poder

viure i seguir creixent, i gaudint dels carrers on vam passar la infància passa per l'organització marxista leninista, aquest és l'únic camí.

Per tot això, des de La Trabucaire, una de les tantes Assemblees de joves de l'entorn rural dels Països Catalans, fem una crida al jovent, organitzem-nos, juntes ho podrem tot.

REFERÈNCIES

ⁱ V. I. Lenin, "Obres", t. XVII, p. 190.

ⁱⁱ K. Marx. "A ABRAHAM LINCOLN, PRESIDENT DELS ESTATS UNITS D'AMÈRICA". Entre el 22 i el 29 de novembre de 1864

ⁱⁱⁱ Eduard Bernstein "LA SOCIALDEMOCRÀCIA I ELS DISTURBIS TURCS". Die Neue Zeit (1869-1897)

^{iv} Treball. "Desperta Catalunya".1952

^v Traducció abreujada d'un article de Xu Junji i Wang Xingbin. Publicat inicialment a Hongqui, Nº 21.1980.

^{vi} Marx i Engels. "MANIFEST DEL PARTIT COMUNISTA"

^{vii} Registre d'una entrevista que Karl Marx va donar a un corresponsal d'un diari", 3 de juliol de 1871.

^{viii} "Engels a E.Bernstein ". Londres 25 d'octubre de 1881.

^{ix} Marx. "DISCURS SOBRE EL CONGRÉS DE LA HAIA". 8 de setembre de 1872.

^x "Engels a August Bebel", 19 de novembre de 1882.

^{xi} "Engels a Federico Adolph Sorge "29 de novembre de 1886.

^{xii} "Engels a Paul Lafargue" 27 de juny de 1893.

^{xiii} "Engels a Karl Kautsky", 7 de febrer del 1882.

^{xiv} "Engels Laura Lafargue "20 de juny de 1893.

^{xv} "Engels a Paul Lafargue ", 21 de març de 1889.

^{xvi} "Engels a August Bebel ", 18-28 de març de 1877